

Duterteho plány přímo ohrožují strategické pozice USA a silně oslabí celkové postavení USA v Tichomoří v případě úplné realizace.

Autor: Croix

Dne 19. listopadu 2016 se má v peruánské Limě sejít současný filipínský prezident Duterte s ruským prezidentem Vladimírem Putinem. Podle Putinova tiskového mluvčího Dmitrije Peskova se na této schůzce bude projednávat spolupráce v oblasti účasti ruských firem na těžbě filipínské ropy a také navázání spolupráce mezi Filipínami a Ruskou federací ve vojenské oblasti. Většina veřejnosti v mainstreamových i alternativních médiích všeho druhu zajisté zaregistrovala místy velmi **drsné výroky filipínského prezidenta** na adresu Spojených států amerických a zvláště na adresu úřadujícího amerického prezidenta Baracka Obamy. Takové pepřné detaily není třeba si připomínat, ale to podstatné z jeho výroků ano. Duterte mimo jiné řekl, že USA mohou zapomenout na dohodu EDCA o rozšíření vojenské spolupráce s Filipínami, pokud on zůstane u moci. Dále uvedl, že jeho země chce uzavřít smlouvy o spolupráci s Ruskem a Čínou v ekonomické i obranné sféře. Rovněž uvedl, že se chce dočkat doby, kdy na Filipínách nebudou přítomny žádné jiné vojenské jednotky krom těch filipínské armády, čímž měl na mysli americké vojenské základny, které se dlouhodobě na Filipínách nacházejí a které chce v horizontu asi dvou let uzavřít.

Americká reakce na tyto kroky je pozoruhodná. Žádná ultimáta a tvrdá vyjádření, natož fyzické protiakce, silový nátlak. Nic významného v tomto směru Washington nepředvedl. Podívejte, co je dneska vůči USA beztrestně možné!

Pozitivní výrok od Duterteho na americkou adresu zazněl, až pokud se týkal **Donalda Trumpa**, čerstvého vítěze amerických prezidentských voleb. Pokud jde o Trumpa, Duterte s ním

očekává pozitivní spolupráci, stejně jako s Vladimírem Putinem. Chce snad Duterte slevit ze svých výroků a chystaných plánů po té, co se úřadujícím americkým prezidentem stane Donald Trump? Z plánů, které přímo ohrožují strategické pozice USA v této části Tichooceánského prostoru a oslabily by postavení USA v Tichomoří celkově? Ale vůbec ne, nadcházející schůzka s Putinem a další pokračování výše popsané Duterteho politiky o tom nesvědčí. Co tedy vidíme před sebou?

Tady v Evropě jsme schopni celkem správně rozeznávat kousek po kousku se postupně skládající kameny evropské části nové světové mozaiky. **Z těchto kamenů uvedme třeba znovuzvolení Vladimíra Putina ruským prezidentem v roce 2012, nástup Viktora Orbána do čela Maďarska, koordinovaný postup visegrádské „čtyřky“ a Rakouska v době gradace emigrační krize, zadržení realizace původních plánů NATO na Ukrajině a v blízkém okolí, na Blízkém východě, obrat ve válce v Sýrii a naposledy výsledky prezidentských voleb v Bulharsku a Moldávii.** Stejně dobře vnímáme význam aktuálního přiložení opravdu důležitého kamene do skládající se nové světové mozaiky v podobě volebního vítězství Donalda Trumpa v USA jako předzvěst realizace dalších globálních změn ve světě.

Filipínského prezidenta Duterteho, vzdáleného „na druhém konci světa“ s jeho výroky a **brutálním honem na drogové gangy** vnímá mnoho lidí spíše jako extravagantní kuriozitu. Ale jeho příchod k moci a následně realizovaná politika jsou jedním z významných kamenů nově skládané globální mozaiky. Jak je zmíněno výše, jde o plány, které přímo ohrožují strategické pozice USA v této části Tichooceánského prostoru a silně oslabí celkové postavení USA v Tichomoří v případě úplné realizace.

Spojené státy americké se zmocnily Filipín na Španělsku válkou v roce 1898. Tehdy také získaly pod svou kontrolu další pacifické ostrovy strategického významu jako například Guam a také třeba Kubu a Portoriku. Od té doby byly Filipíny v americké sféře vlivu jakožto strategická država v této části Tichomoří, byť po formální stránce postupně získávaly určitou samostatnost. O jejich prezidentech však rozhodovaly hlavně Spojené státy. Proto si myslím, že ze strategického hlediska vymaňování se Filipín po 118 letech z americké sféry vlivu, které můžeme nyní sledovat v přímém přenosu, je zatím největší trhlinou uvnitř přímého amerického světového impéria.

To, že výše uvedená politika filipínskému prezidentovi stále prochází znamená, že za ním stojí mocné síly globálního významu, které dokáží americké domácí elity zapojené do globální hry, představované například klany Bushových, Clintonových, Rockefellerových a dalších, „přehrát.“ Tyto globální síly budou mít nyní v Bílém domě svého muže – Donalda Trumpa, se kterým spojuje pozitivní očekávání Duterte, byť je z neznalosti věci Trump mediálně představován jako jakýsi izolacionista. Tato jeho vnější úloha je však v souladu s plány, které budou dále naznačeny. Jde o to, že americké „národní“ elity se na sebe pokusily po demontáži Sovětského svazu a ukončení modelu bipolárního světa strhnout od 90. let veškerou moc nad světem zavedením unipolárního modelu, v němž vše řídí světový četník USA s pomocí své vojenské síly a dolaru coby hlavní či jedinou světovou rezervní měnou „krytou“ právě vojenskou silou. V tomto ohledu narazily na odpor globálních sil, které ovšem

mají své zastoupení i v rámci amerických mocenských struktur a k nimž náleží mimo jiné i Donald Trump. Proti prvnímu plánu, který naposledy utrpěl zásadní neúspěch spolu s neúspěchem Clintonové v prezidentských volbách, pracují na plánu jiném. Tím je svět skládající se z několika hospodářských a měnových zón.

To více vyhovuje také Rusku a Číně, třebaže zejména Rusko má ambice realizovat ještě i vlastní model globalizace, takže finální cíle se u těchto různých hráčů odlišují.

S ohledem na výše uvedené, Donald Trump bude – ať už se to komu líbí, nebo ne – minimálně na poli mezinárodní politiky „americkým Gorbačovem,“ protože síly které reprezentuje, budou v rámci USA prosazovat multipolární svět, v němž USA budou nadále významnou mocností a budou si držet svou sféru vlivu, ale ta už bude jen jednou z několika dalších obdobných ve světě. To, co se nyní odehrává kolem Filipín, je pro otevřeného pozorovatele názorným svědectvím o tom, jak tyto výše popsané procesy již pokročily. A konkrétně Rusko a Čína budou garanty toho, že Filipíny budou schopny si svoji novou roli dále osvojit a udržet a USA určený kout světa postupně strategicky vyklidí. A nejen tento.

Úvaha autora *Filipínský kámen ve světové mozaice* vyšla na stránkách Kaliyuga 17. listopadu 2016.